Från parlamentet i Ottawa.

Revy av en medlem i parlamentets pressgallery.

Ottawa den 3 juli 1924. — Efter fyra månaders lagstiftning och prat — kanske mest prat — är parlamentets upplösning i sikte. Innan förloppet av de nästa fjorton dagarna komma möjligen de uttröttade parlamentsledamöterna och kabinettministrarna att bli befriade från sitt mödosamma värv. —

Under sessionen har man sett en hel del konstruktiv lagstiftning genomförd, den mest anmärkningsvärda är naturligtvis budgetförändringarna omkring vilka det största intresset samlat sg. I belysning av det mottagande, som den liberal-progressiva alliansen fått runt hela landet med anledning av dess ställning gentemot budgeten och därmed följande förminskade tulltariffer och förminskade skattebördor å de huvudsakliga industrierna i landet, ha politiska iakttagare observerat att regeringens ställning betydligt förstärkts. Oppositionens profetior vid sessionens öppnande, att Tory-elementet vann stadig framgång och att regeringens ställning blev alltmer vacklande, har sålunda visat sig vara bara tomt prat. Mr Meighen och hans efterföljare ha gjort allt i sin makt för att bedriva en destruktiv kritik, men ha haft ytterst litet att anföra i form av konstruktiv kritik, medan regeringen stadigt gått framåt, utförande sitt i trontalet framförda program samt för att infria sina löften. Det enda oppositionen gjort har varit att mera bestämt höja kravet på högre och allt högre tariffer.

Den gångna veckan har sett slutet på poststrejken, antagandet av The Church Union Bill i Underhuset, presenterandet av rapporten från den speciella kommitté som haft Home-bank-affären om händer samt den konservativa majoritetens i Senaten slaktandet av de föreliggande bibaneförslagen.

Poststrejkens avblåsande.

Posttjänstemännens strejk i Toronto och Montreal har helt och hållet misslyckats, vilket också från början var tydligt. Den bestämda hållning i denna fråga, som regeringen intog, hade understöd från alla håll i Underhuset. Resultatet av strejken var en välbehövlig läxa för ett fåtal Toronto-agitatorer, vilka förletts till sin handling av Toronto Telegram och ett fåtal mot regeringen illasinnade bråkmakare, vilka framkallade hela affären och med vilka ledare majoriteten av tjänstemannakåren äro fullkomligt oeniga.

Kyrkoföreningen genomförd i Underhuset.

Majoriteten i favör av Kyrkoföreningsmotionen var mycket större än vad dess motståndare någonsin tänkt att den skulle bli då man tager i betraktande den intensiva propaganda, som bedrivits i en längre tid i parlamentets korridorer emot förslaget. Efter att första omröstningen ägt rum och Underhusets stämning i frågan manifesterats, insågo motståndarna hopplösheten av en fortsatt strid och företog endast en lam strid i slutet av debatten. Rt. Hon. Arthur Meighen, vilken understödde motionen, i ett mycket logiskt och övertygande tal, vilket säkerligen gjorde sitt till, att bidraga till det uppnådda resultatet, försatte sig genom denna handling i en synnerligen obehaglig ställning. Många av hans efterföljare, vilka voro bittra motståndare till förslaget, ha nämligen fällt en massa hårda ord över Meighen och gjort föga komplimentariska yttranden om sin ledare.

Hopp för Home-bankens depositörer.

Med en majoritet av tre mot en har den speciella kommitté, som haft Home-bank-kraschen under övervägande, förklarat, att depositörerna, ehuru de ej ha ett lagligt krav att framställa, likväl har en moralisk rätt att fordra ersättning från landet för lidna förluster. Huvudsumman av rapporten är den, att om förre finansminister Thomas White hade gjort vad han bort göra under 1916 och 1918 och då framtvingat en revision av bankens affärer så hade antingen omedelbar likvidation av banken ägt rum eller ock dess sammanslagning med en annan bank och följaktligen skulle inga förluster ha åsamkats depositörerna. Under dessa förhållanden är parlamentet nästan tvingat att framföra någon slags ersättning för att förhindra, att depositörerna skola förlora omkring 70—75 proc. av de till omkring femton millioner dollars belöpande insättningarna.

Senaten fortsätter slaktningen.

Från Västra Canadas synpunkt har huvudintresset under den gångna veckan samlat sig kring Senatens fortsatta slaktning av bibanemotionerna. "Nationens gårdvar och skyddsmur", som senator Tanner kallat senaten, har hittills dödat sju av de föreslagna 27 bibanorna. Avrättarna ha sökt dölja sin handling bakom ursäkten att de sökt skydda skattebetalarnas intressen genom att förhindra utlägg av flera millioner dollars på onödiga bibanor. Denna förklädning har emellertid varit rätt genomskinlig och det finns knappt en person i parlamentet som ej vet att förslagen dödats på grund av antipati mot principen om publikt ägandeskap.

Det mest framträdande exemplet var förkastandet av tre bibaneförslag i Saskatchewan, Lloydminster, Turtleford och Radville-banorna, för vilka förslag Sir Henry Thornton har gett sitt starkaste understöd. Senatorerna Griesbach, Laird och Calder pläderade förgäves med sina konservativa kamrater att tillåta dessa motioner att antagas då de voro absolut nödvändiga såväl för att göra huvudlinjerna mera vinstgivande som ock för att bevisa rättvisa gentemot det distrikt som skola betjänas av de föreslagna banorna.

"De vilka Gud önskar förgöra, slår han med blindhet".

Folket utan hem och utan fosterland.

Zigenarna: musikens och vagabondelivets sorglösa dyrkare.

Zigenarna äro ett underligt vandringsfolk med äventyrslust och oro i blodet. Föraktade ha de ständigt blivit utstötta ur hederliga medborgares krets. Och dock, äventyrsmystiken hos Singoallas folk förmår än i denna dag liksom fordom väcka intresse och deltagande, om ock på sina håll blandat med hat och avsky.

Deras ursprungliga hemland har sannolikt varit främre Indien, varifrån de bröto upp i stora skaror under den tidiga medeltiden; det är omöjligt att närmare bestämma tidpunkten för denna folkvandring, men då de i början av femtonde århundradet för första gången uppträda i mellersta Europa, innehåller deras språk flera persiska och armeniska lånord. Antagligen ha de gjort längre uppehåll i Persien och Mindre Asien under flykten från deras fjärran hemort. År 1417 drog en stor skara under anförande av olika hövdingar ut från Ungern till västra Europa. För att väcka medlidande och intresse berättade de, att de kommo från Egypten, varest deras förfäder under den heliga familjens uppehåll i landet hade stenat det lilla Jesubarnet. Till straff därför måste de nu som hemlösa draga omkring från land till land. Denna dikt föll i god jord hos religiösa lättrogna medeltidsmänniskor, och överallt erhöllo zigenarna ett gott mottagande. Man kallade dem "egyptier", av vilket ord den nuvarande engelska benämningen på dem (gypsy) härstammar. Man kan från år till år följa deras vandring västerut. År 1427 nå de Paris, där kallas de böhmare, "bohémiens", enär deras näst föregående hemvist var Böhmen. Tjugo år senare kommo de till Spanien.

Det "stora bandet" hade så småningom delat sig i flera mindre trupper, som efter hand bildade nya band på flera håll.

I sydöstra Europa är det särskilt musiken, som har satt sin prägel på zigenarna, vilka tyckas vara födda musiker. De påträffas med fiolen under armen överallt i Ungern och Rumänien, men också till västra Europa ha de kommit dragande med sin musik, som är sammansatt av smekande vällust och vild lidelse, dårande älskogslust och vemodig längtan efter ett fosterland, som de aldrig känt. När tonerna ljuda från en zigenares fiol glömma de lyssnande, att den som spelar, tillhör en föraktad kast. Mången ungmö har mist sitt sunda förnuft vid sådan musik, ja, en gång har till och med en furstedotter flytt från tronens purpur för att följa en zigenares lockande toner.

I Spanien ha zigenarna, som där kallas gitanos, varit föremål för särskilt häftig förföljelse. Av Ferdinand och Isabella den katolska utsändes år 1499 det första ediktet mot dem, och sedan ha de under tjdernas lopp gång på gång blivit utvisade ur landet — och dock finnas de där ännu i denna dag i mycket stort antal.

Spanjorerna betrakta zigenarna med hat och förakt, men känslorna äro för övrigt ömsesidiga. I en förstad till Granada, maurernas gamla stad, förekomma zigenare i så stort antal, att de där bilda ett särskilt samfund med eget språk och egna seder. Zigenarstaden — Sacromonte heter den på grund av dess många martyrgravar — har ett stort invånareantal, men man ser blott få hus. Staden är nämligen, liksom de flesta av Granadas förstäder anlagd på en höjd, i vars sluttningar en oändlig massa grottor eller hål uthuggits, och i dessa gröttor bo zigenarna. Deras hem — om man kan kalla dem så — bestå vanligen av ett litet trångt och mörkt rum, där flera vuxna och ett myller av barn samt fjäderfä och andra husdjur röra sig i broderlig sämja. Inredningen är den minsta möjliga och smutsen regerar oinskränkt.

I Sibenbyrgens skogar, i de sydliga Karpaterna ha Ungerns zigenare sitt vinterkvarter. Under den kallaste årstiden, då tältliv är omöjligt, bo de vanligtvis i jordhålor. Trakten är vild och öde, men Karpaternas berg, kring vars toppar kungsörnen kretsar, skänker lä för vinterstormarna. Så snart den första vårblomman tittar fram ur en bergskreva på solsidan, packa zigenarna ihop sina tillhörigheter och placera dem på skrangliga vagnar för att draga till bebodda trakter, där de med musik, gycklarekonster och förtenningsarbete söka livnära sig. Sjungande draga de olika flockarna i väg, var och en åt sitt håll, och sången tonar vemodigt ut över stepperna.

Zigenarna gömma på rika skatter av äventyrshistorier och sagor, visor och sånger, alla på deras eget språk, som är gemensamt för alla Europas zigenare, även om det under århundradenas lopp har rönt inflytande från de länder, vari de skilda banden företrädesvis ha uppehållit sig.

Den första gången man hör talas om zigenare i Norden är år 1505. Helt säkert nådde en del av huvudbandet från 1417 till trakter, som lågo norr om Hamburg, men först år 1505 vet man med säkerhet att ett zigenarsällskap kom till Danmark. Man har nämligen funnit ett brev daterat 1505 från kung Jacob den fjärde av Skottland och adresserat till hans kunglige morbroder Hans i Danmark. Brevet är ett lejdebrev och anbefallningsskrivelse för en trupp med sin hövding, som i några månader hade uppehållit sig i Skottland. Kung Jacob ber morbrodern taga väl emot "greve Antonius Gagino och hans folk från Mindre Egypten". I skrivelsen uttrycker kung Jacob, att han var förvissad om, att kung Hans mycket bättre kände till detta folk än han själv, enär "Mindre Egypten" ju låg närmare kung Hans rike, där folket hörde hemma. Den skottske kungen har troligen förväxlat zigenarna med de norska finnarna. Något senare fick Sönderjylland besök av en ny zigenarflock under ledning av "junker Jörgen från Egypten", och därefter kommo allt fler och fler dylika flockar till Skandinavien. De kallades vanligtvis tattare, vilket namn de troligen fått på grund av sin likhet med tartarerna — d. v. s. folk från asiatiska områden. Som det hade gått i det övriga Europa, gick det även i Skandinavien. Medlidsamheten förvandlades snart till en känsla av besvär, och slutligen förföljdes det främmande folket med samma hån och förakt i dessa trakter som på andra håll.

Även i Norden ha zigenarna förstått att omge sig med en hemlighetsfull atmosfär av övernaturliga kunskaper och handlingar. De beskylldes för att öva trolldomskonster, och tron därpå har levat kvar ända till våra dagar. I Jylland berättas om en tattare, som kunde spela ett "älvastycke" så, att allt, som inte var fastspikat, virvlade omkring i rummet i en vild ringdans. Människor med sådana hemska förmågor ville vanligt folk naturligtvis inte ha att göra med — och så jagades de bort av allmänheten, som hade lagen och kyrkan bakom sig. Biskoparne befallde till exempel sina präster att inför zigenare förhålla sig på följande sätt:

"När det kommer tattare till landet, då skall ingen präst viga dem samman i äktenskap, ej heller giva dem nattvarden utan låta dem dö som djur och begrava dem utanför kyrkogårdsmuren som hedningar. Vilja de ha sina barn döpta, få de göra det själva".

Utåt bar zigenarnas liv en prägel av trolöshet och oärlighet, men inåt voro de och äro det ännu, där rasen är ren, genomsyrade av trohet och uppoffring i de renaste och ädlaste former. Mödrarnas kärlek och ömhet om barnen var obegränsad, och förhållandet mellan man och kvinna präglades av renhet och moral. De utanförstående betraktade och förargades över de unga zigenerskornas lättfärdiga dans och förstodo först efteråt, att dessa lidelsefulla danser och dristiga ögonkast blott avsågo att leda bort uppmärksamheten från flockens män, som under tiden passade på att bestjäla åskådarna. Ve den tattare, som svek sin maka! Obönhörligt blev han utesluten ur samfundet.

Troheten och självuppoffringen tog sig ofta ett mycket vackert uttryck hos de gamla, som för att lätta bördan för de yngre medlemmarna i banden frivilligt gingo i döden. Iförda sina bästa högtidskläder läto de begrava sig levande eller sänkas ned i sjön med en sten om halsen, medan stammen uppstämde sin tungsinta sång: Dscha sele! Dscha sele! O popolen baro wele! vilket betyder: gå ned, gå ned! Världen blir stor!

Oförstående, som fingo se dessa ceremonier, berättade sedan med rädsla och vämjelse att tattarna begravde sina egna levande, utan att hava öga för det storslagna i, att en frivilligt offrade sig för de många.

"Äkta" tattare finnas icke mera i Norden, och utrotandet av dem tog sin början den dag, då befolkningen uppgav sitt styva motstånd och räckte det föraktade folket en hand, som mottogs. Tattarfolket upptog efter hand bland sig landsstrykare och lösdrivare, vägarnas farande folk, vilket hade till följd, att deras egenheter, deras språk och seder förvanskades och dogo bort. De så kallade "nattmännen" på Jylland och "fanterne" i Norge torde vara de enda, mycket uppblandade resterna av zigenarnas ras i Skandinavien.

Däremot träffar man såväl på kontinenten som i England ofta zigenarvagnar, stora, ganska rymliga vagnar, vilka med sin spartanska utstyrsel i de flesta fall utgöra den talrika familjens enda rullande hem. Deras bruna hudfärg visar, att de ha lyckats hålla sig fria från inblandning med främmande element, och deras fria, obundna liv, deras ovilja mot att bosätta sig bland landets barn röjer deras kärlek till naturen, deras oändliga frihetslängtan och vandrarelust, som för flera århundraden sedan drev dem bort från hemlandet vid Främre Indiens flodstränder.

Vrakspillror.

Av Fritz Julius Karlsson.

Det är tidigt på morgonen. Ännu vilar nattens stillhet över gator och gränder, ännu är det mörkt, inga fotsteg ljuda mot gatstenarna, allt är så tyst, så lugnt — som före stormen, uppvaknandet....

Han står framför sitt fönster i sitt rum, en oansenlig vindskupa i Berlins östra gränder och proletärkvarter, nyligen hemkommen och tänker de vanliga tankarna som födes fram i en hungrig människas hjärna, hos en man, vilken flyter som en vrakspillra omkring på storstadens nödhav och känner förtvivlan över "det bestående" rasa i sitt inre. Han står där i den tidiga morgonen och tänker på allt detta, ju mäktigare fattas han av dagens lopp. Och ju mer han tänker på allt detta, ju mäktigare fattas han av denna dova förtvivlan, som är så hjälplös och vanmäktig, till trots för att den vill göra allt — och så denna känsla av oförmåga och missnöje över och inför de "store" i staten, som icke förstå de små, de som lida, svälta — och tiga: offren för kriget, det stora vanvettet, folket som offrades till fylinad för löpgravar, till mat åt hungriga kanoner.....

Vilka scener han sett under den föregående och de sist förflutna dagarna! Han tyckte att Dantes helvete förbleknade till ett intet eller blev som ett himmelrike mot den kalla, nakna verkligheten han sett — vrakspillrorna från kriget, dessa, som icke ens döden velat ha, dessa som döden r a t a t. Han tyckte sig se dessa offer som starka, friska män, välväxta, levnadsglada, obekymrade kanske om sitt blivande öde lämna sitt hem, sina kära och sitt allt och dra ut i krigets helvete, det levande vansinne, som kallas ärans och hjältarnas plats. Och sedan såg han dem vända tillbaka, såg hur de blevo avlastade som blodiga kolli, oformliga, blodgenomdränkta, som smutsgrå vita varubalar och gods med nummer på sig alldeles som handelsvaror, krigets handelsvaror. Och så kördes de bort, antingen direkt till begravningsplatsen eller så omvägen till sjukhuset. Han såg dessa som bars på öppna bårar från vagnarna och rödakorsbåtarna — vilken syn var det icke! Aldrig skulle han kunna glömma dessa fasans bilder. Här var en ung man med endast vänstra ansiktshalvan kvar, den högra var ett enda stort sår, vilket inga bindlar eller bandager i världen kunde dölja. Där var en annan man som i stället för två ögon hade vita vaddsuddar instuckna i hålorna varest ögonen en gång funnits. Och så alla dessa oräkneliga, som saknade lemmar, alla krymplingar, alla invalider till kroppen. Och vidare alla dessa — också oräkneliga — sjuka och invalider till själen, dessa som irrade omkring i vansinnets natt, fastän bundna på sina båtar likväl försökande göra de regelmässiga taktiska stötarna med en inbillad bajonett mot en inbillad fiende, upphävande skärande hesa tjut och mekaniska grammofonartade hurrarop, fragment av nationalsånger, svordomar, förbannelser och allt det, som försiggår på ärans och hjältarnas tummelplats.

De voro hemska, dessa bilder, det var systematiskt vansinne, en konsekvens av det moderna kriget, av den sanna patriotismen, av det 20:de århundradets överkultivation: Men det var endast en konsekvens, en som var synlig. Hur många fler han visste att det fanns! Och hur många flera hade han icke under dessa dagar sett överallt på gator, i parker, på kaféer, restauranter, i miljonstadens rika centrum och i dess utkanter. De hade kommit gående på Unter den Linden dessa konsekvenser, människomaterialet, dessa som icke ens döden velat ha. De hade kommit på Kaiser Wilhelmstrasse, i Tigergarten och på de allra förstklassigaste kaféerna hade han sett dem, på Bauner, La Porta, Astoria, Kaiserkaféen, Vinerhallen, Kempnskys m. fl. ställen, över allt hade han sett dessa konsekvenser av kriget, det stora vansinnet, komma. De hade kommit gående på ett och ett halvt ben, styltande sig fram på stumparna av det som en gång varit två ben, krypande och hasande sig framåt, slingrande, rullande, hoppande i små vagnar. Eller hade de suttit på hjulförsedda bäddar i parkernas gångar, vid boulevardernas säten, och de stora affärsgatornas korsningar utanför de jättestora buttikernas dörrar, på kaféernas trottoarstolar, vid torgen och de stora öppna platserna, vid foten av konungars och kejsares bildsteder — överallt hade han sett dessa konsekvenser av kriget, denna massa av sårade krymplingar, sjuka och mer eller mindre vansinniga, dessa som en gång varit friska starka män men nu endast voro av livet och döden ratade — — — vrakspillror.

Och bredvid dessa fragment av människor hade han sett deras vårdare. Det var många olika slags vårdare, gamla och unga barn, mest gamla kvinnor och barn. Där satt en gammal kvinna med slocknade ögon, fårade kinder och nästan genomskinliga händer — det var hennes sista son som låg i rullstolen framför henne, den sista av sju stora, friska starka söner, som fosterlandet begärt och hon offrat. Sonen var en man över medeláldern och kvinnan var minst en sextio, sextiofem år. Sonen hade båda benen avskjutna och hela ansiktet utom ögonen var dolt av bindlar och bandager, på vänstra handen fattades tre fingrar, han var ett vrak för sin återstående livstid. Men han låg där så stilla och tåligt och endast såg framför sig med stela, intetsägande ögon, såg på de förbipromenerande, det rika, förnäma, eleganta Berlin, som i lysande toaletter passerade revy inför denna vrakspillra, eller på sin gamla mor. Han var icke vansinnig, endast litet konstig; det hade han blivit en gång vid fronten, då han upptäckt, att han på befallning skjutit sin brorson, som var bland fienden på andra sidan om taggtrådsstängslet. Men då han kommit hem från kriget var det så överfullt på sinnessjukhusanstalterna, och då han icke var så våldsam hade han fått vara ute, hemma hos sin gamla mor. På bröstet hade han en tapperhetsplåt som översten själv fäst på honom i sjuksalen vid fronten; han hade nämligen legat utan sans och man trodde allmänt att han skulle dö —

Och när han såg dessa medaljer här och var på vrakspillrornas bröst kom han att minnas vad en av hans hemlands skalder skrivit om kriget som "belönar rekryten — med träben och tidningsberöm".

Det var den lön de hade fått, dessa vrakspillror, träben och tidningsberöm och så en och annan tapperhetsplåt, det var allt. Och han såg unga flickor och gossar, gamla gubbar och medelålders hustrur sitta vid sidan av sina söner, sin bror, sin älskade eller sin make, som satt eller låg framför dem oduglig för hela sitt återstående liv. Och då förstod han hur tappra dessa män och kvinnor egentligen voro, dessa som hade det omätliga modet att ännu vilja leva.

Vilket mod fordras det icke att leva, när man endast lever livet till hälften, ja knappast det, att vilja leva, när vissheten om ett ständigt lidande ligger som en mara framför en? Att leva för dessa unga män som mistat allt av manlig kraft och behag, ja, kanske allt som gör en man till en man. Och vilket mod av dessa kvinnor att älska och hoppas och leva för dessa män och framtiden. Och dessa unga hustrur med barn och rester av det som en gång varit ett hem — vilket mod att leva och hålla allt tillsammans. Och dessa gamla kvinnor, dessa mödrar med söndertrasade hjärtan med hopplöshetens djupaste pessimism i ögonen, dessa kvinnor som förlorat allt vad de ägt och älskat i denna världen: sina söner, en del av sig själva, vilket mod att leva för dessa. Vilket mod att leva för dessa tusen och åter tusen som bo på samhällsdjupet, storstadens botten, det sociala helvetet i grändernas gränder, i proletärkvarteren, arbetareförstädernas kyffen och vindskupor. Leva där varest nöden och döden är bofast som ständig gäst, varest aldrig en solstråle skiner, ingjutande hopp, där dagen är en enda lång pinande suckan, ett lidande utan början eller slut, där natten är ett enda mörker i mörkret, en natt av kvidan, hunger, gråt och elände av alla slag, där man längtar efter döden som efter en befriare och icke alls är rädd för döden, utan tvärtom önskar att den måtte komma så fort som möjligt. Ja, där döden är den enda förlossaren, befriaren från alla kval, allt lidande, all nöd. Hur skulle det icke fordras mod att leva av dessa nu, nu....

Och mycket, mycket mer tänker han på under det han står vid sitt fönster och livet i grända rna börjar vakna. Klapp.... klapp.... klapp.. klapp — det är träskorna som slår mot gatornas stenläggning, det är blusmännen på väg till grottekvarnen, som mal, mal och mal och aldrig står stilla, aldrig kan stanna....

— — —

Det har blivit dager nu, storstaden har vaknat till ny dag. En ny dag att visa sin rikedom, sin fattigdom och stinkande dy. — — —

Storstadens evigt nya revy. — — —

Enighet.

Det ser ut som om världen har lättare för att lära sig både Latin och Grekiska och även Esperanto, än den har för att lära sig betydelsen av det enda lilla ordet Enighet. "Eniga vi stå, söndrade vi falla" (united we stand, divided we fall). Det låter vackert, men användes endast som en fras, en tom fras. I en sång, som Sigwald Göthson skrev, sade han:

Må enighet bli chef för våra hopar,
ty endast den är framgångens betting.
Hör själva språket i ditt öra ropar
sin sammanställning: Ringe, sluten ring!

Tänk om världens arbetareskaror vore besjälade av enighetsandan. Ja, tänk.

Tänk, om fredsvännerna alla vore eniga. Hur långt skulle man då komma med Chauvinism, imperialism och trånghjärnad patriotism.

Tänk, om alla nykterhetssympatisörer och alla organiserade nykterhetsfolk höllo Enighet som sitt ideal. Hur skulle det då gå med "våta" och halvvåta skrävlare. Hur länge skulle då en bootlegger, moonshiner eller rumsmuglare finna livet värt att leva. Ja, jag bara frågar jag.

Den katolska kyrkan tror på enighet och därför är den så stark som den är. Men alla de protestantiska samfunden äro O-eniga och det gör katolikerna så mycket starkare. Tacka för det.

Alla de "våta" intressena och sympatierna äro eniga från rännstenens lågpannade bootlegger till senatens "våta" språkrör.

Men nykterhetsfolket ger tusan i enigheten och står alltid redo att träta om småsaker och personligheter och organisationsformer och dylikt.

Vi ha W. C. T. U., vi ha The National Temperance Society, vi ha The Catholic Temperance Society, vi ha I. O. G. T. och Prohibition Party och Anto-Saloon League m. fl. av samma sort. Tänk om en vacker dag alla dessa fick vett nog i skallarna till att slå sig samman i en stor, mäktig organisation. Ja, bara tänk på det.

Men ett huvudorgan, en daglig tidning, som sent och tidigt kunde verka som motgift emot allt det journalistiska lögn-gödet, som nu flyter ut över landet, som en förtärande lavaström från en helvetetsliknande krater.

I stället för det ha vi en del smålappar, som kämpa för livet så revbenen sticka ut genom sidorna på dem.

Hur skulle vi ej sopa fram över jorden som en lavin från alpernas snötunga sidor, sopande ut i glömskans eviga grav allt det, som gör jorden till ett inferno och livet till en tortyr för miljoner av våra medmänniskor, ifall fredens och nykterhetens apostlar alla som en ville räcka enighetens brodersband från land till land.

Ack, om jag hade en röst som Peter av Amiens, då skulle jag som han gjorde, väcka världen till korståg för erövrande av "det heliga landet" (mänskligheten). Och hade jag en administrativ förmåga som General Booth, skulle jag göra det till min livsuppgift att samla, samla i enighet och broderskap kvinnor och män i alla länder in i en okuvlig falang med ända till sexton leds djup front emot alla världens själsförödande makter.

Kom ihåg bröder, att "ett blixttåg kör sig stundom fast i flingor, när dessa flingor samla sig i flock". Oeniga, söndrade, splittrade äro vi endast snöflingor i världens hemska oväder, men samlade till en kompakt massa kunna vi stoppa alla de "blixttåg" som i våra dagar rullar fram över spillrorna av mänskliga hem och mänsklig livslycka.

Bort med alla småaktigheter från mänsklighetens befrielsarmé!

Bort med alla personliga, obetydliga hänsyn och tecken.

Upp med Enighetens, målmedvetenhetens och människokärlekens härliga fana!

Då skola vi få uppleva den härliga maj-morgon då "Fördoms gamla fästen ramla, deras herrar flytt. Vi åt nya tider samla, byggnadsvirke nytt".

Är världens befrielse från andliga och materiella bojor icke värd att kämpa för med enighetens segervissa svärd?

Är våra fagra framtidsdrömmar icke själsupplyftande och inspirerande nog till att offra våra egoistiska små böjelser för?

Om Enigheten kan man säga: In hoc signo vinces (i detta tecken skola ni segra).

Kom ihåg vad Gabrielson skrev:

"Då kom en hoppets ängel och talade till mig:
Hav tröst du, hör stridsropen skalla!
Den kraft är redan funnen som skall befria dig
och rädda er ni lidande alla.
Den heter: sammanslutning emellan alla små!
I detta enda tecken ni skola seger nå
och Babylons murar skola falla."

Chicago, Ill., den 10 juni 1924.
(Skand. Goodt.)

Frithjof Werenskjold.

Köp era Ångbåtsbiljetter genom P. M. Dahl's Steamship Agency.

Sänd Er Säd
til
UNITED GRAIN GROWERS Ltd
Bank of Hamilton Chambers, Winnipeg — Lougheed Building, Calgary
SKAFFA Er det bästa möjliga skydd. Tusentals farmare finna säkerhet och tillfredsställelse genom att sälja sin säd genom detta farmarenas bolag.

En Trogen Rådgivare och en Verklig Skatt är RÄDDNINGS-ANKARET
Denna bok, klar, lärorik, med många avbildningar, borde läsas av båda könen. — Den är av vikt för folk som ämna gifta sig, eller som leva i olyckligt äktenskap! Den beskriver vidare alla könssjukdomar, de förskräckliga följderna av ungdomssynder, såsom svaghet, nervositet, minnessvaghet o. s. v. och förklarar, hur dessa för alltid kunna upphävas! Detta oskattbara, odöverträffliga verk, 250 sidor, lämna vi mot insändande av 25:c i frimärken och denna annons. (Registrerad 35c).
684 Union Avenue, New York
M. A. Ericius Medical Institute
Inkorporerat 1880 i enlighet med kongresslagarne för undertryckandet av kvacksalveri. Var god nämn Svenska Canada-Tidningen.

SVENSKA CANADA-TIDNINGENS UPPLYSNINGS-BYRÅ
giver GRATIS upplysningar om förhållandena för farmarbetare, hantverks- och industriarbetare, arbetsförtjänster, lediga platser, platser som önskas, land till salu, priser på land, fritt homesteadland etc. etc.
Förfrågningar från Sverige och Förenta Staterna besvaras av
Svenska Canada-Tidningens Upplysningsbyrå
325 Logan Ave., Winnipeg, Man.

Dr. D. J. Mason
LÄKARE & KIRURG
Kontor och rum ovan Arrow Drug Store.
Telefon 81 Red Kenora, Ont.

DR. BRANDSON
LÄKARE
216 Medical Arts Bldg.
Kontorstimmar från 2 till 4 endast eftermiddagen
Telef. A7067

Dr. M. RADY
LÄKARE OCH KIRURG.
Invärtes sjukdomar (X—Ray)
652½ MAIN STR.
(Mellan Logan och Henry Ave.)
Kontorstimmar: 2—5 e. m. 6.30—8 e. m.
Telefon: Kontoret—A4480 Bostaden—A6118

Dr. S. C. Peterson
SPECIALIST i Hud-, Köns-, Urin- och Veneriska sjukdomar, har flyttat från 401 till 506 McArthur Bldg.
Ovanför Child's Restaurant.
Kontortid: 10—1, 3—6 och 7—8
Telefon A4165. Svenska talas.

Kontorstel.: A 3659 Bostadstel.: St. John 0419
Dr. T. Glen. Hamilton
LÄKARE
210—212 Somerset Bldg. Winnipeg, Man.

JACKSON BROS.
Specialitet uppmärksammas postorders.
Juvelerar- och Guldsmedsaffär.
UR, och JUVELREPARATIONER,
9962 Jasper Ave., East
Tel. 1747, Edmonton, Alta.

Copenhagen

TUGG-TOBAK
Gjord av den mest utvalda, rika, saftiga bladtobak — garanterad absolut ren.
Detta är aaken, som giver eder världens bästa tuggtobak.